

TRI ÂN

Nguyễn Thị Việt Anh

Giảng viên hưu trí-Khoa Ngoại Ngữ

Trước mặt những tân cử nhân là một bầu trời rộng lớn và họ tin rằng với hành trang là kiến thức và kỹ năng tích lũy được trong bốn năm đèn sách cùng một bầu nhiệt huyết của tuổi trẻ, hăm hở bước vào đời, để trải nghiệm và quan trọng nhất là để kiếm tiền.

Đó cũng là suy nghĩ của tôi hơn 30 năm trước. Cầm trên tay tấm bằng cử nhân đại học, tôi cũng chủ động tìm kiếm cơ hội việc làm cho mình. Thế rồi có công ty xuất nhập khẩu cần tuyển 2 người làm biên phiên dịch tiếng Anh. Tôi và đứa bạn vượt qua được các vòng tuyển chọn và sẽ ký hợp đồng chính thức khi được thông báo. Nhưng hôm sau, chúng tôi nhận thông tin tốt đẹp: cả hai được trường giữ lại làm giảng viên cho trường. Niềm vui mừng khôn tả và có thêm một vinh dự to lớn là được Thầy hiệu trưởng mời họp mặt.

Những tân cử nhân mặt mày tươi rói, hớn hờ và có chút hồi hộp được mời bánh, nước, trái cây và được nghe Thầy hỏi chuyện. Vẫn tác phong điềm đạm, giọng nói chậm rãi, ánh mắt ân cần, Thầy nói, "Cám ơn các em đã đến họp mặt hôm nay. Thay mặt Ban giám hiệu, Thầy chúc mừng các em đã tốt nghiệp với thành tích xuất sắc. Trường Đại học Cần Thơ mời các em ở lại làm giảng viên cho trường, nhưng Thầy muốn nghe từng em trình bày nguyện vọng. Các em có thể nhận lời ở lại giúp trường hoặc ra ngoài làm những công tác khác. Tất cả đều là phục vụ cho cộng đồng, cho đất nước." Thế rồi từng tân cử nhân mạnh dạn trình bày nguyện vọng, duy đứa bạn thân của tôi tự nhiên thay đổi ý định vào phút chót. Thầy nói, "Thầy cám ơn em.

Thầy chúc em luôn thành công”. Chưa bao giờ tôi thấy quyết định giữa ở lại và ra đi nó nhẹ nhàng và ấm áp như vậy. Bạn tôi, dù sự nghiệp rất thành công trong lĩnh vực khác nhưng bạn chia sẻ rằng vẫn luôn nhớ tới lời động viên của Thầy và cảm nhận được tôn trọng, sự quan tâm từ giây phút mới bước vào trường đời.

Khi biết tôi được chính thức trở thành giảng viên, gia đình tôi rất đổi tự hào. Khi có ai đó nói với ba tôi, “Sao con anh lại đi làm giáo viên ba cọc ba đồng?” Ba trả lời, “Nó làm giáo viên cho Ông Đường đó.” Khi tôi đến công ty xuất nhập khẩu xin lỗi vì không thể ký hợp đồng làm việc cho công ty, bác Giám đốc không trách lời nào. Trái lại bác cười, “Làm giáo viên cho Ông Đường là tốt nhất rồi.” Thế hệ của ba tôi, Giáo sư Trần Phước Đường rất được kính mến và thường được thân mật Ông Đường

Đối với Khoa Ngoại ngữ của chúng tôi (thời đó là Bộ môn Ngoại ngữ), Thầy thường đến dự hội thảo, hội nghị về phương pháp giảng dạy Tiếng Anh do Hội đồng Anh tổ chức. Chúng tôi được chụp hình chung với Thầy và rất ngưỡng mộ khi Thầy phát biểu bằng tiếng Anh. Chúng tôi càng kính trọng và tự hào hơn khi biết Thầy còn là Giáo sư mời giảng ở những trường đại học nổi tiếng trên thế giới.

Ngày biết tin Thầy mất, tôi cũng như những người đã từng biết, từng gặp, từng tiếp xúc với Giáo sư Đường, Ông Đường, vô cùng đau buồn dù biết rằng Thầy cũng đã tuổi cao. Tôi không ra tới Đà Lạt để đưa tiễn Thầy, nhưng lúc thắp hương cho Thầy bên bàn thờ lập tại nhà số 1, nước mắt tôi rơi lả chả. Trong thâm tâm, tôi muốn nói với Thầy, “Em rất cảm ơn Thầy đã giúp em chọn đúng nghề và em đã làm tròn nhiệm vụ của em tại ngôi trường thân yêu này. Kính Thầy yên nghỉ.” Một buổi sáng trong lành, nắng ấm năm 1991, tại nhà số 1 này, tôi được gặp Thầy – người đã giúp tôi chọn đúng con đường để đi. Cũng tại nhà số 1, vào buổi sáng trời lất phất mưa hơn 30 năm sau đó, tôi đến tiễn đưa Thầy.

Ra khỏi nhà số 1, cả ký ức về buổi gặp gỡ giữa Thầy Hiệu trưởng và các tân cử nhân hiện về rõ mồn một như vừa mới hôm qua. Sau khi Thầy nghỉ hưu, buổi sáng tôi thường nhìn thấy Thầy tham gia thể dục dưỡng sinh cùng các bác ở câu lạc bộ hưu trí. Khi tôi đến chào Thầy, Thầy mỉm cười chào lại. Có thể Thầy không thể nhớ tôi là ai trong số rất nhiều người đã từng được gặp Thầy và trong số rất đông giảng viên trong trường. Và có thể Thầy không thể biết rằng Thầy chính là người có ảnh hưởng rất lớn đến sự nghiệp giảng dạy của tôi.

Hơn 30 năm công tác của trường này, cũng có lúc gặp khó khăn, cũng có lúc chạnh lòng khi ai đó so sánh tiền lương tại trường với các trường khác, khi những lúc họp mặt bạn bè cũ các bạn khoe đang làm chức vụ này nọ, lãnh lương bằng đô la, đi nước ngoài liên tục... Nhưng một khi chọn nghề đi dạy thì trong thâm tâm không đặt nặng tiền bạc vì có những thứ mà tiền bạc khó mà mua được. Đối với tôi đó chính là cơ hội được "làm giáo viên của Ông Đường"

Tôi bắt đầu ở lại trường lúc độ tuổi mới ngoài hai mươi. Lúc đó Trường Đại học Cần Thơ cũng đang độ tuổi sung sức phát triển. Sau khi dành hơn 30 năm thanh xuân cống hiến cho nghề giáo, tôi nghỉ hưu ở tuổi 56. Trường cũng được thành lập và phát triển gần ấy 56 năm. Thế mới thấy, đối với 1 cá nhân nhỏ bé, 56 tuổi thì đã bước qua tuổi hơi xế chiều. Còn đối với một tổ chức giáo dục, với sự lãnh đạo của nhiều Thầy Cô trong Ban Giám hiệu và sự đóng góp sức lực và trí lực của nhiều thế hệ giảng viên, mốc 56 năm là một dấu ấn quan trọng, vẫn đang thanh xuân, đang sung sức và phát triển càng ngày càng lớn mạnh.

Xin được bày tỏ lòng tri ân vì được may mắn sinh ra cùng năm với sự ra đời của trường đại học lớn nhất Đồng bằng sông Cửu Long. Xin bày tỏ lòng tri ân vì được cho cơ hội làm việc đúng như kỳ vọng. Mỗi lần đi ngang qua Phòng trưng bày các tác phẩm nghệ thuật của Dr. Đường cạnh khuôn viên Viện Công nghệ sinh học, cũng như nhìn

thấy những bức ảnh về vẻ đẹp thiên nhiên do Thầy chụp, tôi luôn nhớ đến Thầy với sự kính trọng và lòng biết ơn. Thầy đã ra đi, nhưng những gì Thầy Đường, Ông Đường, Giáo sư Trần Phước Đường để lại là vô giá và điều này làm tôi nhớ tới một câu danh ngôn nổi tiếng, “No person was ever honored for what he received. Honor has been the reward for what he gave.” (Calvin Coolidge). Xin được tạm dịch, “Không ai được vinh danh vì những gì họ nhận được. Họ được vinh danh vì những gì họ đã để lại cho đời”